

DE SET EN SET

Vine al despatx

Xavier Cortadellas

Escriptor

La història passa pel despatx oval. Nixon va parlar des d'aquest despatx amb Armstrong, Aldrin i Collins, mentre estaven tornant de la Lluna, Kennedy hi va anunciar la crisi dels míssils de Cuba, Bush va dirigir-se als americans després dels atemptats de l'11 de setembre. Ara el president Obama hi ha convidat el president Rajoy: "M'agradaria que vinguessis a veure'm aviat al despatx oval", li ha dit. La fórmula s'assembla a la que han fet servir els directors d'institut des de temps remots, si bé els directors prescindien del verb agradar i utilitzen el verb venir en forma imperativa. "Vine'm a veure al despatx", deien i diuen encara. Tampoc el seu despatx no és oval. Deuen saber que tenen tan poques possibilitats d'arribar a ser presidents dels Estats Units, com tots els alumnes que hi anàvem i que hi van passant sabiem i saben què volien i què volen dir els directors darrere el seu "Vine'm a veure". Ja sap això mateix l'alumne president Rajoy? D'entrada, però, l'hem de plànyer perquè té el problema de la llengua, tal com deu passar als alumnes castellano-parlants víctimes de la imposició lingüística que hi ha a Catalunya i tal com sembla que passarà també d'aquí a poc als mallorquins catalanoparlants, si és que els herois jubilats de Mallorca i les 50.000 persones que van sortir als carrers de Palma fa uns dies no aconsueixen que el també president Bauzá faci marxa enrere. Rajoy diu que està aprenent anglès, com també els seus fills. Obama, que es posarà a aprendre espanyol, un cop en sàpiguen les seves filles. La cosa, doncs, seria més senzilla si fixessin la trobada per d'aquí a uns anys. Però la política té un *tempo* que no s'adiu sempre amb el de l'aprenentatge lingüístic. Una de dues: o els dos presidents tenen ganes de trobar-se encara que no s'entenguin o algun d'aquells directors d'institut de despatx no oval haurà de programar un intensiu als fills d'un o a les filles de l'altre. Ho veuen com l'ensenyament és important, encara que els que ens manin siguin els polítics?

EL LECTOR ESCRIU

Tancament dels clubs Sant Jordi

■ El menyspreu que ha demostrat l'Obra Social de Catalunya Caixa envers els socis dels casals d'avis Club Sant Jordi (ara CX Espai) per la falta d'una informació concreta pel tancament de tots els centres de Catalunya, ens fa escriure aquesta carta perquè surti a la llum pública. Ho han fet amb tota opacitat. Ens van anul·lar dues reunions informatives que havíem sol·licitat i, després de dues setmanes de retard, quan ens la concedeixen, argumenten que volen fer un canvi d'estratègia a l'Espai. En principi, diuen que ells no ens fan fora, però que a partir del dia 26 de març, resten anul·lades totes les activitats de la gent gran, sinó és que ens vulguem adaptar al seu programa i participar en el què ens proposin, fent de treballadors voluntaris.

CX, al seu dia, ens va obligar a fer-nos socis i tenir la pensió i els rebuts domiciliats a l'entitat. Ara ens diuen que l'Espai estarà obert a tothom. Però, i els que hi vam accedir amb les condicions posades per Catalunya Caixa? Amb el temps, havíem muntat un espai de convivència molt bo, hi teníem un confort bàsic que, per desgràcia, no totes les persones grans podem tenir a casa. Hi ha gent que té pensions mínimes, de 300 o 400 euros al mes. Som persones que hem viscut la postguerra i hem pujat el país treballant molt. I ara, què? Ara fem nosa als casals de CX. Què se n'ha fet, de l'Obra Social de Catalunya Caixa? Això que passa és indignant i penós!

NÚRIA MASDEU CANTOS i 47
SIGNATURES MÉS
Barcelona

Si tinguéssim un sindicat català

■ En tant que independentista, la vaga general m'ha semblat depriment: la gent seguint les consignes de dos

Carta al conseller de Salut

■ Vull manifestar el malestar de l'empresariat de farmàcies catalanes per les declaracions del director del Servei Català de Salut, el doctor Josep Maria Padrosa, relatives al pressupost en farmàcia. Segons va expressar, la principal causa per la qual el 2011 el Departament de Salut no va assolir l'objectiu d'ajustament fixat va ser la desviació pressupostària de 400 milions d'euros en receptes dispensades en farmàcies.

Tal com va traslladar aquesta federació empresarial al mateix doctor Padrosa, així com a altres representants dels departaments de Salut i Economia, a través de diverses reunions, a la partida de farmàcia se li assigna cada any una quantitat inferior que la que es preveu gastar, la qual cosa possibilita quadrar els comptes anuals de Salut. De tal manera que la desviació de 400 milions d'euros es deu al fet que s'infrapressuposta aquesta partida de manera conscient, i és un fet previst i esperat per la Generalitat. Per aquesta raó, no es pot admetre que s'argumenti que la despesa en farmàcies ha estat la causant de la desviació del pressupost, tal com ha recollit a les seves pàgines la premsa.

La FEFAC veu amb preocupació que es fomenti entre la població la idea que la farmàcia és la culpable de la despesa sanitària, amb el cost d'imatge que això suposa per a un col·lectiu que, malgrat la important aportació sanitària i econòmica que realitza al sistema, està molt deteriorat. Fins al punt de veure perillar la seva viabilitat, a conseqüència de les nombroses mesures de contenció i l'elevada aportació que ve realitzant al control de la despesa, així com pel retard en el pagament de Catsalut, i l'afegiment d'altres càrregues administratives com ara el cobrament de la taxa de l'euro per recepta.

JOSEP ESTEVE, president de la Federació d'Associacions de Farmàcies de Catalunya. Barcelona

sindicats espanyols que defensen els interessos dels treballadors espanyols, no pas dels catalans. Perquè a Catalunya, la vaga s'hauria d'haver fet per exigir al *gobierno de España* que pagui els més de 11.000 milions que ens deu. Si pagués, aquí no hi hauria retallades i estaríem en una situació força satisfactòria. Res de "Prou retallades", sinó "Espanya, paga!". M'ha fet una pena especial veure gent amb senyeres independentistes. I ja no parlem de l'entusiasme d'alguns líders polítics. No han entès res. Ara bé, perquè això sigui possible cal que a Catalunya hi hagi un sindicat català, no les sucursals dels sindicats espanyols. Oi que hi ha una Unió de Pagesos? Doncs necessitem una Unió de Treba-

lladors. Sense un sindicat català no anirem enlloc.

Us ho imagineu? Catalunya independent i sindicats espanyols. No anem bé.

MARGARIDA GELABERT i DES-
PLAN
Sabadell

Poc respecte pel català

■ L'empresa que comercialitza el sabó rentavaixella Fairry passa un anunci del producte per TV3 i ho fa en català. El que en principi seria una mostra de respecte per la llengua pròpia del país, esdevé un menyspreu del català quan un s'adona que utilitzen el verb *cundir*, inexistent en la nostra llengua, en el sentit de rendir o donar de si. Estic segur que l'empresa no s'atre-

viria a fer una cosa semblant en un anunci en castellà. I els lingüistes de TV3, no es van adonar de l'errada lingüística i ho van traslladar a l'empresa anunciadora? O és que, per fer calaix, tot s'hi val, fins i tot el maltracte a la llengua?

JORDI PRÍNCIP I CANALÍS
Barcelona

Vaga violència

■ Sóc advocat, demòcrata, nacionalista i militant d'ERC. Per mi, el dret a la vaga es fonamental, i també la tasca dels piquets informatius, si no són coactius. Dijous al matí, sortint del despatx, vaig veure l'agressió contra un empleat d'una cafeteria de la Diagonal amb passeig de Gràcia a mans d'uns encaputxats que, després de trencar amb un mall els aparadors, van obligar a tancar-la sense donar cap opció als empleats. Els afiliats dels sindicats que hi eren presents, amb els adhesius i banderetes que els representaven, ho observaven i, un cop abaixada la reixa, hi van posar adhesius del seu sindicat. Cinc minuts més tard, a la cantonada entre Balmes i Rosselló, una persona gran intentava dialogar amb uns bàrbars vestits de negre i encaputxats, que utilitzaven contenidors com a barricades, calant-hi foc. La van tirar a terra insultant-la i, en sortir jo a la seva defensa, vaig seguir el mateix camí. Els membres dels sindicats observaven sense intervenir.

Tot indica que la passivitat dels sindicats en tota aquesta revolta violenta resulta lamentable. No cauré en el parany d'Esperanza Aguirre, que va animar a enregistrar els piquets i penjar les fotos a les xarxes, però l'actitud dels sindicats hauria de ser la de plantar cara als violents i no pas la de mirar cap a un altre costat. Per tant, "sí a l'exercici del dret a la vaga, no a la contemporització de la violència."

ANTONI VILANOVA CASALS
Barcelona

EN SÍSIF

Jordi Soler

